

De vaas met de twee gezichten

Weet je, in het museum waar ik pas liep, stond een prachtige vaas in een vitrine kast. Nou hou ik van vazen, maar deze was echt heel mooi. Dus ik bukte me, om te kijken hoe oud de vaas was en of er bij stond waar hij vandaan kwam en wie hem gemaakt had. Want als je als vaas in een museum staat, kom je niet zomaar uit een winkel, dan ben je natuurlijk ergens bijzonder door. Ik moest diep bukken.

Ineens begon die vaas te praten.

“Wat sta je nou te kijken, wat wil je weten. Je ziet toch wel dat ik een antieke vaas ben. Ik sta al 150 jaar hier in het museum. Nou ja, dat weet ik eigenlijk niet zo precies meer. De ene dag is precies eender als de andere, de ene week, als de andere, het ene jaar als het andere. ‘t is allemaal reuze saai. Sterker nog, ‘t is hier gewoon een dooie boel. Allemaal kasten met dingen die oud zijn, die niemand meer gebruikt en waar bijna nooit iemand naar omkijkt. Soms loopt er iemand voorbij, soms wel een hele klas, maar die kijken helemaal niet meer. Die denken er alleen maar aan dat ze bijna bij de uitgang zijn. Ja, natuurlijk, een heel enkele keer blijft er wel eens iemand staan, net als jij, die me mooi vindt. Zal dat één minuut zijn, of twee, in een jaar. Wat stelt dat nou voor op die 150 jaar dat ik hier al in de kast sta.

‘t lijkt wel of ze niet weten waar een vaas voor gemaakt is. Bloemen horen in me te zitten. Daar ben ik voor bedoeld, dat was mijn leven, vroeger.

Nu word ik door zo’n man in uniform, twee keer per jaar afgestoft met een plumeau, zo’n grote kwast van veren. Da’s alles wat er voor mij nog in zit. Wat een leven! Bah. Het is om te janken.”

Ik kon horen dat ze echt verdrietig was, die vaas. Ze bleef maar tegen me praten, en ik werd er ook helemaal verdrietig van.

Plotseling was het stil.

Doodstil.

Hoe lang dat duurde, weet ik niet.

Toen begon de vaas weer tegen me te praten. “Weet je, dat jij naar m’n verhaal hebt geluisterd, maakt me al een beetje minder verdrietig. Ja, natuurlijk, er blijft wel eens iemand bewonderend naar me staan kijken. Er zegt wel eens iemand hardop: da’s een mooie vaas, prachtig, stralend wit en zo mooi van vorm!

Ja, dan denk ik weer aan vroeger, aan mijn glorie-tijd in het herenhuis, toen ik elke dag gevuld werd met verse bloemen en schoon water. Dat de kinderen zich kwamen spiegelen in mijn glanzend stralende glazuurlaag. De bloemen hadden altijd verhalen van buiten, over zon, regen en wind, over vlinders en bijen, vogels en muizen, over al die dingen die je kunt zien als je buiten bent. Soms stonden er bloemen in me uit heel verre landen, die hadden helemaal spannende verhalen.”

Die stem werd steeds opgewekter.

Bij al die blijde herinneringen leek het wel of de vaas stond te lachen, terwijl ze eerst zo droevig leek,

“Ach, hier zijn ook wel leuke dingen,” vertelde de vaas verder. “Die Marokkaanse schoonmaker, als die me afstoft, neemt hij me zo voorzichtig in zijn handen en stoft hij me zo voorzichtig af, dat ik me de prinses onder de vazen voel.

En het gebeurt ook wel eens, dat er kinderen door deze zaal heen hollen naar een volgende. Dat mag niet van de suppoosten, want dan rinkelt het glaswerk en dat zou kunnen breken. Maar ik vind het wel leuk, vooral als zij dan ook op een drafsje achter die kinderen aan moeten om ze te vertellen dat dat niet mag. Een beetje leven in de brouwerij, da’s leuk. Ja, het blijft best moeilijk als je bedenkt dat het nooit meer wordt als vroeger, in het grote huis, met die kinderen, de mooie bloemen en zo. Maar zoals nu, in de zon staan stralen da’s toch ook wel fijn. Ik denk, dat ik me zo goed voel, omdat jij de tijd nam om écht naar me te luisteren. Dat helpt, weet je, iemand die tijd voor je neemt.” Ik ben nog een poosje blijven staan, recht tegenover die kast, en keek naar die vaas. Als ik naar rechts keek, dacht ik dat ze verdrietig was, als ik naar links keek, leek ze weer blij en gelukkig. Of ze twee gezichten had...